

Aya en de anderen

Gedichten en korte verhalen

Aya en de anderen

Gedichten en korte verhalen

Marinus de Grijp

Aya en de anderen

Schrijver: Marinus de Grijp

© 2022 M. de Grijp

Alle rechten voorbehouden

ISBN 9789464654738

Voorwoord

Gefantaseerde verhalen en gedichten. Kort maar krachtig. Heerlijk om ze te lezen in onze haastige wereld die vaak smeekt om wijlen van rust en ontspanning.

Alles is gefantaseerd.

Echter, elke fantasie kent in dit boek een grond, een ervaring of gebeurtenis in het verleden van de schrijver, waarop hij dan al fantaserend verder borduurt.

De teksten zijn informatief, maar wel gelardeerd met humor, blijdschap, cynisme, sarcasme, bezinning, terreur en kilte. Ook zijn er frasen waar de lezer zelf zijn eigen betekenis aan moet geven.

Uiteraard ontbreken de spannende en onverwachte slotsituaties niet.

Ergo, lezen maar!

Inhoud

De kist	9
Corona.....	15
De badkamer	16
Dromenland.....	21
De goochelaar en de dood.....	26
Geluiden.....	30
Moederzeug.....	31
Behangen.....	32
Pizza	36
Mijn gezicht	40
Een "nette" tuinman.....	41
In de wachtkamer	48
Bedum	56
DNA onbekend.....	57
Inburgering?	58
Mijn eigen aardigheden	59
Rodo den Dron	61
Kerstverlichting	65

Ochtend	71
Omgeving.....	72
Blind date.....	76
Het sprookje Sniekie	80
Het 3-gangen diner.....	84
De wind.....	89
Intercontinentale vlucht	90
Amy	94
Lieve Suze	98
Poes	101
Thom	102
Telefoongesprek	107
Laatste treinreis.....	110
Aya	112
Kroelkippen.....	114
Ik hou van mezelf	117
Bij de oogarts	118
Brexit.....	120
Ongelukkige situatie.....	121

De kist

De enorme langwerpige kist stond op twee schragen in een veel te klein slaapkamertje. De kist nam minstens de helft in van de oppervlakte van dat kamertje.

De kist was grotendeels gevuld met het dode lichaam van de heer Karel Adriaan Leonard van der Wierfs-Woersema.

Hij lag er in, met te veel voornamen en een veel te lange achternaam. Vandaar zijn voor de hand liggende roepnaam Kal. Niet alleen veel lengten in het naamgebeuren maar ook Kal zelf was een lang persoon. Bovendien lag hij op een ongebruikelijke manier in de kist.

Niet dat hij op z'n zij lag of ondersteboven, neen, geheel conform zijn laatste wilsbeschikking lag Kal op zijn rug met zijn handen gevouwen boven zijn hoofd. Zijn meest geliefde schoenen waren aan zijn voeten geschoven: glimmende puntschoenen.

Zijn schoenen lagen als het ware in het verlengde van zijn benen zodat 't geheel nóg langer werd.

Hij had schoenmaat 49 en mat 2,02 meter, schoon aan de haak.

Overigens dient nog opgemerkt te worden dat 't kamertje wel erg vol stond met heel veel andere dingen en spullen en rommel en zoi en kledingresten, etc. Het was me (en ook voor de anderen) een dooie drukte van jewelste. Ik zag ook nog een vieze grote tent liggen, maar dat bleek even later een gebruikte onderbroek van Kal te zijn. Er stond ook een grote stoel met daarop een verhuisdoos van de firma Carwij, geheel gevuld met rommeltjes van Kal die op 't laatst ook in de kist moesten worden gelegd. Zoals daar waren een klein koekoeksklokje uit Beieren, een lepeltje met het wapen van

Wenen, een mini afgietsel van Manneke Pis, leuke dingetjes uit Volendam, een pijpenverzameling, vier paar klompen waarvan twee paar geheel ongebruikt en verder heel veel prullaria die in een kringloopwinkel thuishoren.

De verhuisdoos kon helaas niet geheel dicht en werd dan ook, zo-goed-en-zo-kwaad-als-het-ging, erg goed gesloten gehouden met touw en plakband. Er lag ook nog een rode loper in het kamertje. Deze was gratis beschikbaar gesteld door begrafenisondernemer de heer Gijs van Doodewaerd. Aangezien die loper al zo vaak tegen betaling was gebruikt tijdens andere gelegenheden, was die al ruim zes keer geheel afbetaald. Aan de muur hingen enkele schilderijtjes, meer scheef dan recht, een zweepje en direct daarnaast een foto van een fraai slank vrouwspersoon waarvan de gehele familie niet wist wie die dame was...

Van Doodewaerd had het verloop van de begrafenis doorgenomen met de familie. Hij keek op het laatst vertwijfeld met vragende ogen en een dodelijke blik en zei dat een kist voor Kal alleen in de houtsoort lichteiken verkrijgbaar was en voorzien was van metalen handgrepen, drie links en drie rechts.

Conform het verzoek van de familie had Van Doodewaerd gezorgd voor zes dragers. Het waren dorpsgenoten in de leeftijd van zo ongeveer 55 tot 65 jaar die lijkkasten konden dragen van het huis van de overledene naar de lijkwagen. Een wijle later werd de kist gedragen van de lijkwagen naar een reeds gedolven graf.

De dragers ontvingen geen loon of prestatievergoeding voor hun bezigheden, doch een geringe bijdrage in de gemaakte kosten. Zoals daar o.a. waren een zwart dragerskostuum met bijpassende lederen schoenen, een niet feestelijke hoed met ingehouden karakter en zwarte handschoenen. Ook kosten

voor wassen, stomen en schoenpoetsen werden duidelijk genoteerd als gemaakte kosten.

Geheel kosteloos daarentegen namen de dragers een vernietigende blik in de ogen waarvan kleine kinderen nog meer overstuur zouden geraken dan tijdens hun eerste ontmoeting met Zwarte Piet.

De lijkwagen bracht de lijkstaf naar de begraafplaats.

De afstand was gelukkig niet groot, slechts zo'n 400 meter. De rit ging langs een klein aantal adresjes en straatjes waar Kal regelmatig kwam. Hij was nu eenmaal dood, dus een of andere rondrit, optocht of afscheidstournee vond de familie helemaal niet nodig.

Een ieder die naar de begraafplaats wilde, kon gewoon langzaam lopend achter de lijkwagen aansluiten en voort-sukkelen zodat niemand de weg kon kwijtraken.

Hand in hand was toegestaan zodat schreiend verdriet eerlijk verdeeld kon worden.

Gebruikelijk was ook het langzame tempo waarin de stoet zich voortbewoog. Het bekende jachtige leven en het dagelijkse ik-heb-'t-zo-druk waren heel even geheel weg.

Er was nu tijd voor overdenking en contemplatie tijdens het voortschrijden van stoet en tijd.

De lijkwagen was, net als zo veel dingen, bijzonder.

De gebruikelijke lijkwagen die altijd werd ingehuurd voor het plaatselijk lijkenvervoer, kon nu niet gebruikt worden. De uiteindelijke lengte van de lijkstaf was 2,69 meter geworden en paste net niet in die wagen. Van Doodewaerd bedacht een oplossing en nam telefonisch contact op met de EO. Daar werd altijd een superlange witte slee gebruikt voor hun tv-programma *Met-de-gehele-familie-uit-en-eten-tot-je-er-bijna-dood-bij-neervalt*.

Van Doodewaerdt vroeg of ze ook een zwarte hadden. En, ja hoor, die was er. Die werd alleen maar gebruikt als van tevoren al duidelijk was dat er doden zouden vallen rondom het genoemde vreetfestijn. De zwarte werd gehuurd.

De stoel voor de bestuurder bleef in de auto en de rest van de inrichting werd er tijdelijk uitgesloopt zodat Kal, met kist en al, vervoerd kon worden.

Ook was er geen sprake van een bijeenkomst vooraf of achteraf in een zaal. Derhalve geen toespraken, geen presentieschrift met balpen, geen muziek van zangeres Tieke Melkamp en geen groepsgesprekken van familieleden die elkaar slechts bij dit soort gebeurtenissen ontmoeten. Wat had 't eigenlijk voor zin, Kal was dood en bleef dat ook, hoe mooi een ieder met Tieke ook mee zou neuriën. Voor Van Doodewaerdt was 't een grote opluchting dat hij dit jaar het gezang van vrouw Melkamp niet voor de 28-ste keer hoefde af te spelen. Hij had er schoon genoeg van. Trouwens, de songteksten van Tieke sloegen ook helemaal nergens meer op.

Teksten als waarheen (ja, naar de begraafplaats natuurlijk) en waarvoor (ja, om te begraven natuurlijk), waren op z'n zachtst gezegd nogal idioot en dubbelzinnig.

De club-van-zes nam langzaam doch vakkundig de lijk-kist uit de lijk-wagen. De wagen kwam met dezelfde snelheid ietwat knarsend doch zelfverzekerd omhoog om uiteindelijk zijn gebruikelijke hoogte weer aan te nemen. Je zag de chauffeur een kleine pft zuchten toen hij merkte dat alles goed verliep. Hij reed zijn wagen naar een naastgelegen parkeerplaats waarop een soort tekening van een lijk-wagen in wit was geschilderd. Hij hoefde dus niet lang te zoeken naar een gepaste parkeerplaats.

Op het gedolven graf was een lift geplaatst. Uiteraard was dat geen lift zoals je die aantreft in een flatgebouw van 18 verdiepingen. Neen, dit was een soort raamwerk dat op de zijkanten van het graf was geplaatst en waarin twee sterke metalen draden overdwers waren geplaatst. Op die draden werd de kist heel zorgvuldig neergelegd door de zes dragers. De vier wanden van het graf waren, na het delven van het graf, voorzien van vier houten wanden. Deze dienden als tijdelijke grafmuren zodat de gronderige grafkanten niet onverwachts zouden instorten met alle gevolgen van dien voor Kal, zijn kist, de-club-van-zes, Van Doodewaerdts en de toegestroomde voordringende massa.

De heer Van Doodewaerdts kon 't niet laten en vroeg tóch (je kon immers nooit weten) of er nog iemand was die het woord wilde nemen om iets te zeggen wat relevant was met de toestand ter plekke. Niemand dus. Hij meldde dat hij een bepaalde stang in het liftraamwerk zou steken en een kwartslag naar rechts zou draaien. Direct daarna zou heel langzaam de kist met daarin Kal en al zijn attributen in neerwaartse richting verdwijnen naar de donkere oorden van moeder aarde.

Daar lag ie dan. De kist. Weer in een soort kamertje. Nu nam de kist niet zowat de helft in beslag maar bijna het hele benauwde kamertje. De ruimte rondom de kist was overal hooguit vijf centimeter. Als de kist niet geheel naar wens op zijn plaats zou zijn gekomen, dan kon er echt niemand naar beneden om nog wat te veranderen. Ook in de kist was het een benauwde drukte van jewelste. Kal zelf uiteraard, in zijn nogal afwijkende houding, en verder zijn inboedel die links en rechts van Kal was ingelegd en ingepropt.